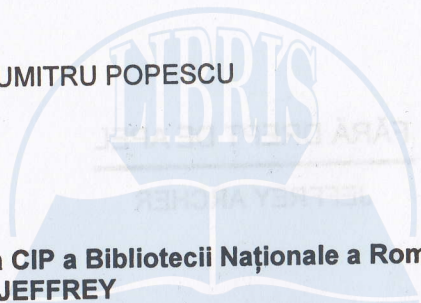

Coperta: DUMITRU POPESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARCHER, JEFFREY

Fără drept de apel / Jeffrey Archer ; trad.: Ioana-Ruxandra Frunteală.

- Ed. a 2-a, rev. - București : Editura Vivaldi, 2016
ISBN 978-973-150-121-5

I. Frunteală, Ioana-Ruxandra (trad.)

821.111-31=135.1

A PRISONER OF BIRTH
by JEFFREY ARCHER

Copyright © Jeffrey Archer 2008.

First published 2008 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publisher International Limited

Reproducerea integrală sau parțială sub orice formă
(scanarea, transpunerea în format electronic sau audio,
punerea la dispoziția publică prin internet sau alte rețele)
în scop comercial sau gratuit fără acceptul prealabil
al Editurii VIVALDI, deținătoarea copyrightului,
reprezintă încălcarea legislației în vigoare și se pedepsește
conform reglementărilor actuale.

Jeffrey Archer

DEDICAȚIE

FĂRĂ DREPT DE APEL

În românește de:
IOANA-RUXANDRA FRUNTELATĂ

LIBRIS

PROLOG

– DA, SPUSE BETH.

Încerca să pară surprinsă, dar nu prea reușea, pentru că deja știuse în sinea ei că se vor căsători la terminarea școlii. Totuși, când Danny s-a lăsat într-un genunchi în mijlocul restaurantului aglomerat, a fost sincer uluită.

– Da, a repetat, sperând ca el să se ridice înainte ca lumea de la mese să înceapă să se întoarcă și să se holbeze la ei.

Danny rămase în genunchi și scoase, nu știa de unde, o cutiuță, pe care i-o prezentă ca un conspirator. O deschise și-i arătă inelul simplu de aur dinăuntru, cu un singur diamant, mult mai mare decât se așteptase ea; oricum, fratele ei îi dezvăluise că Danny își cheltuise salariul pe două luni pe inelul acela.

Ridicându-se, în fine, Danny formă imediat un număr pe mobil. Beth știa prea bine pe cine suna.

– A spus „da“! anunță triumfător Danny.

Beth zâmbi, ridicând în lumină diamantul ca să-l vadă mai bine.

– De ce nu vii și tu aici? continuă Danny, înainte ca ea să-l poată opri. Grozav, hai să ne întâlnim la bărulețul ăla care-i aproape de strada Fulham, ăla unde am fost după meciul lui Chelsea anul trecut. Bun, ne vedem acolo.

Beth nu protestă. La urma-urmei, Bernie era și fratele ei și cel mai vechi prieten al lui Danny și probabil că urma să le fie și cavaler de onoare la nuntă.

Danny ceru nota de plată, dar ospătarul-șef se grăbi spre ei:

– E tratația noastră, le zâmbi cald.

În mod limpede, era seara surprizelor.

Când intrară în barul Dunlop Arms, Beth și Danny îl găsiră pe Bernie așezat la o masă într-un colț, cu trei pahare și o sticlă de șampanie lângă el.

– E o veste nemaipomenită! le spuse încă dinainte ca ei să se așeze.

– Mersi, bătrâne, zise Danny, strângându-i mâna.

– Deja i-am sunat pe mama și pe tata, mărturisi Bernie, destupând sticla și turnând în pahare. Nu au părut prea surprinși, dar, oricum, secretul vostru era cel mai transparent din emisferă.

– Să nu-mi spui că vin și ei aici, interveni Beth.

– Nici gând, o liniști Bernie, ridicând paharul, deocamdată nu mă aveți decât pe mine. Pentru o viață lungă și să câștige West Ham cupa!

– Măcar unul din lucrurile astea se poate întâmpla, comentă Danny.

– Cred că, dacă ai putea, te-ai însura cu echipa West Ham, zâmbi Beth.

– Se poate și mai rău, ripostă Bernie.

Danny râse.

– Eu o să fiu însurat și cu ea și cu echipa tot restul vieții.

– În afară de sâmbăta după-amiaza, îi aminti Beth.

– Poate că și sâmbetele o să le sacrifice după ce preiei afacerea de la tata, zise Beth.

Danny se încruntă. Se întâlnise cu tatăl lui Beth în pauza de prânz și-i ceruse permisiunea de a o lua de soție pe singura lui fiică. Unele tradiții persistau în cartierul East End. Domnul Wilson încuviințase cu entuziasm cererea lui Danny, dar după aceea îi vorbise despre un lucru pe care viitorul lui ginere credea că-l stabiliseră deja.

– Dacă-ți imaginezi că o să-ți spun „domnule guvernator” după ce preiei funcția de la tata, intră Bernie în gândurile lui, îți faci iluzii.

Danny nu comentă.

– Ți-a e cine cred eu? se uită Beth în partea cealaltă a barului. Danny se uită la cei patru bărbați așezați la un pahar:

– Cu siguranță seamănă.

– Cu cine seamănă? se interesă Bernie.

– Cu actorul ăla care-l joacă pe doctorul Beresford în *Rețeta*.

– Lawrence Davenport, șopti Beth.

– Ce-ar fi să-i cer un autograf? întrebă Bernie.

– Nu face asta, îl opri Beth. Deși mama-l adoră.

– Cred că tu-l adori, le umplu Bernie din nou paharul.

– Nu-i adevărat, spuse Beth cam tare, făcându-l pe unul din cei patru bărbați să se întoarcă spre ei. Și oricum, îi zâmbi logodnicului ei, Danny arată mult mai bine decât Lawrence Davenport.

Bernie izbucni în râs:

– Să nu crezi că-i stă în obicei dacă acum s-a bărbierit și el și s-a spălat pe cap, surioară. E fără speranță. Ține minte că viitorul tău soț lucrează în cartierul East End, nu în City.

– Danny ar putea face orice, își luă Beth iubitul de mână.

– Adică? Magnat sau jucător, la ce te gândești? îl înghionti Bernie pe Danny.

– Danny are planuri pentru garajul care ...

– Șșș, o rugă Danny, turnându-i șampanie prietenului lui.

– Păi e bine că are planuri, fiindcă nu e ieftin să te însori, comentă Bernie. Pentru început, trebuie să găsești un loc unde să stați.

– E un apartament la parter după colț, scos la vânzare, spuse Danny.

– Aveți destul pentru avans? întrebă Bernie. Nici în East End nu sunt ieftine apartamentele la parter.

– Am economisit destul ca să dăm avansul, zise Beth, și când Danny va lucra cu tata ...

– Hai să bem pentru asta, propuse Bernie, dar sticla era goală. Ar trebui să mai comand una.

– Nu, spuse fermă Beth. Mâine trebuie să ajung la timp la serviciu, spre deosebire de tine.

– La dracu, zise Bernie. Doar nu în fiecare zi mi se mărită surioara cu prietenul cel mai bun. Încă o sticlă! strigă.

Barmanul zâmbi și scoase încă o sticlă de șampanie din frigiderul de sub teighea. Unul dintre bărbații de la bar, care erau cu actorul, se uită la eticheta sticlei.

– „Pol Roger”, spuse tare. Strică orzul pe gâște.

Bernie sări de la locul lui, dar Danny îl trase înapoi:

– Nu-i băga în seamă, nu merită osteneala.

Barmanul veni spre ei:

– Hai să stăm liniștiți, băieți, spuse, desfăcând sticla. Unul din ei își serbează ziua de naștere și au băut cam mult.

Beth se uită mai bine la cei patru bărbați pe când barmanul umplea paharele. Unul din ei îi întoarseră obraznic privirea. Îi făcu semn cu ochiul, apoi deschise gura și-și linse buzele. Beth întoarse repede capul, fericită că Danny și fratele ei nu observaseră.

– Unde mergeți în luna de miere?

– La Saint Tropez, spuse Danny.

– Atunci o să lipsiți ceva.

– Iar tu nu vei merge și aici cu noi, sublinie Beth.

– Târfulița e destul de prezentabilă dacă nu deschide gura, se auzi o voce de la bar.

Bernie sări din nou în picioare și văzu că doi bărbați din grupul celor patru îl priveau sfidător.

– Sunt beți, zise Beth. Nu-i băga în seamă.

– Nu știi ce să zic, spuse al doilea scandalagiu. În anumite momente, îmi plac târfulițele cu gura deschisă.

Bernie apucă sticla goală de gât și Danny avu nevoie de toată forța lui ca să-l țină pe loc.

– Vreau să plecăm, spuse Beth. N-am de gând să las niște snobi de bani gata să-mi strice petrecerea de logodnă.

Danny sări în picioare, dar Bernie mai rămase, terminându-și șampania.

– Hai să plecăm, Bernie, îl rugă Danny.

Tânărul se ridică fără chef și-i urmă, cu ochii mereu ațintiți asupra celor patru de la bar. Beth observă cu ușurare că scandalagiii le întorseseră spatele și păreau adânciți într-o conversație.

Dar în clipa în care Danny deschise ușa, unul se întoarse:

– A, deci plecăm? făcu el.

Apoi scoase portofelul și adăugă:

– După ce terminați cu ea, eu și prietenii mei mai avem destui bani pentru o partidă în grup.

– Ești un rahat, zise Bernie.

– Hai să ieșim și să rezolvăm problema, nu?

– Chiar te rog, puțică, zise Bernie, dar Danny îl împinse pe ușă înainte de a riposta.

Beth trânti ușa și porniră repede pe alee, dar Bernie se smuci curând din strânsoarea lui Danny:

– Hai să ne întoarcem și să le arătăm noi!

– Nu în seara asta, spuse Danny, fără să-i dea drumul.

leșiseră din alee în stradă, când Beth îl văzu pe cel numit „Puțică” de Bernie așteptându-i cu o mână la spate. Îi rânji fetei și-și linse iar buzele, pe când prietenul lui apărură de după colț, gâfâind puțin. Beth se întoarse și văzu că fratele ei se oprise și zâmbea.

– Hai să intrăm în bar! îi strigă lui Danny, dar văzu că drumul era blocat de ceilalți doi bărbați din grup.

– Dă-i dracu', zise Bernie. E timpul să le dăm o lecție la ticăloșii ăștia.

– Nu, nu! îl imploră Beth, când unul din cei doi se repezea spre ei.

– Ia-l pe Puțică, zise Bernie, iar eu mă ocup de ceilalți trei.

Beth se uită îngrozită cum Puțică îi trăgea lui Danny un pumn în barbă și acesta se dădea înapoi. Își reveni și blocă lovitura următoare, fentă și plasă și el un pumn care-l îngenuche pe adversar, dar acesta se ridică și sări iar la bătaie.

Cum bărbații de pe alee, care blocau intrarea în bar, nu păreau dispuși să se bată, Beth spera că lupta se va termina rapid. Văzu cum fratele ei îi aplica adversarului lui un uppercut care-l făcu aproape knock-out. Așteptându-l să-și revină, Bernie îi strigă.

– Oprește un taxi, surioară, n-o să dureze prea mult și trebuie să ne cărăm de aici.

Beth nu se mișcă până când nu văzu că Danny îi făcea față lui Puțică și nu se asigură că acesta era pe jos, cu Danny deasupra lui, controlând situația. Se mai uită încă o dată la ei, apoi alergă pe stradă și încercă să găsească un taxi. După două minute, văzu unul liber.

Îl opri și observă că adversarul lui Bernie se împleticea pe stradă, dispărând în noapte.

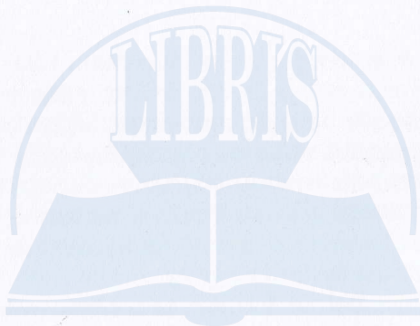
– Unde mergem, scumpo? întrebă șoferul.

– Pe strada Bacon, zona Bone, spuse Beth, deschizând ușa din spate. Vin și doi prieteni imediat.

Șoferul se uită peste umărul ei, pe alee:

– Nu cred că ai nevoie de un taxi, scumpo. Dacă ar fi prietenii mei, aș suna la salvare.

CARTEA ÎNȚĂI

PROCESUL

1

NEVINOVAT.

Danny Cartwright simți că-i tremurau picioarele așa cum i se întâmpla uneori înainte de prima rundă a unui meci de box pe care știa că-l va pierde. Judecătorul notă cum pleda acuzatul, apoi se uită la Danny:

– Puteți să vă așezați.

Danny se prăbuși pe scăunelul din centrul boxei, ușurat că prima rundă se sfârșise. Se uită la arbitru, așezat în capătul îndepărtat al tribunalului, pe un scaun capitonat cu piele verde, cu spătar înalt, ca un tron. În fața lui era un pupitru lung din stejar, încărcat cu dosare mari și un carnet deschis la o pagină albă. Judecătorul Sackville se uită la Danny, cu o expresie care nu era nici aprobatoare, nici dezaprobatore. Își dădu jos de pe nas ochelarii semicirculari și rosti cu o voce autoritară:

– Să intre jurații.

În timp ce-i așteptau pe cei doisprezece membri ai juriului, Danny încerca să se obișnuiască puțin cu atmosfera și sunetele din tribunalul numărul patru de la Old Bailey. Se uită la cei doi bărbați așezați la capetele băncii consilierilor legali. Alex Redmayne, tânărul avocat, se uită la el cu un zâmbet prietenos, dar procurorul mai în vârstă, căruia domnul Redmayne îi spunea „consilierul acuzării”, nu-i aruncă nici măcar o privire.

Danny se uită în sus, la galerie. Părinții lui stăteau în primul rând. Tatăl lui își odihnea pe balustradă brațele puternice și tatuante, iar mama lui stătea cu fruntea plecată, căutându-și, din când în când, cu ochii, singurul fiu.

Atenția lui a fost atrasă de boxa celor doisprezece jurați care urmau să-i hotărască soarta. Trecuseră mai multe luni până când

procesul Coroanei împotriva lui Daniel Arthur Cartwright ajunsese la Curtea de Justiție Old Bailey. Lui Danny i se părea că, odată intrat pe mâna legii, totul se desfășura cu încetinitorul. Apoi, brusc, ușa sălii de judecată s-a deschis și a reapărut aprodul, urmat de șapte bărbați și cinci femei, aleși jurați. Aceștia se așezară în boxă la întâmplare, în cele două rânduri de câte șase locuri. Erau străini, singurul lucru pe care-l aveau în comun era acela că se aflau acolo ca membri ai curții cu juri. Vreo doi dintre ei aruncau în sală priviri de animale încolțite, căutând scăpare.

După ce jurații s-au instalat, funcționarul s-a ridicat în picioare și a anunțat:

– Stimați membri ai curții cu juri, Daniel Arthur Cartwright este acuzat de crimă. Pledează nevinovat. Sarcina dumneavoastră este să cântăriți probele și să decideți dacă e vinovat sau nu.

2

JUDECĂTORUL SACKVILLE se uită la acuzare:

– Domnule Pearson, puteți începe pledoaria.

Bărbatul scund și rubicond se ridică încet. Domnul Arnold Pearson, Consilier al Reginei, deschise dosarul gros aflat pe un suport la înălțimea lui. Își atinse peruca pe care o purta cu naturalețe, parcă să se asigure că era la locul ei, apoi își apucă reverele robei, cu gesturi de rutină deprinse în ultimii treizeci de ani:

– Mulțumesc, domnule judecător, începu el pe un ton măsurat. Reprezint Coroana în acest caz, iar învățatul meu prieten, domnul - se aplecă să caute numele în dosarul lui - Alex Redmayne, reprezintă apărarea. Este vorba despre o crimă. Asasinarea premeditată, cu sânge rece, a domnului Bernard Henry Wilson.

Părinții victimei stăteau în public, într-un colț de pe ultimul rând. Domnul Wilson se uita la Danny, incapabil să-și reprime dezamăgirea. Doamna Wilson se uita cu o privire goală înainte, albă la față, ca la o înmormântare. Cu toate că evenimentele tragice din jurul morții lui Bernie Wilson schimbaseră irevocabil viața celor două familii din East End, a căror prietenie durase timp de mai multe generații, ecoul faptelor abia răzbătuse la vreo șase străzi dincolo de strada Bacon.

– Veți afla că acuzatul - flutură domnul Pearson o mână în direcția boxei lui Danny, fără să se uite la el - l-a atras pe domnul Wilson într-un local din Chelsea, Londra, în ziua de sâmbătă, optsprezece septembrie, 1999, pentru a-și duce la capăt crima brutală și premeditată. Înainte, fusese cu sora domnului Wilson, - cercetă din nou dosarul - Elizabeth, la restaurantul „La Lucio” de pe strada Fulham. Cartwright a cerut-o în căsătorie pe domnișoara

Wilson după ce ea-i spusese că era însărcinată. Apoi l-a chemat pe fratele ei, Bernard Wilson, pe telefonul mobil și l-a invitat să se întâlnească la localul Dunlop Arms, din spatele Terasei Hambleton din Chelsea, ca să sărbătorească. Domnișoara Wilson a declarat deja în scris că nu mai fusese în acel local înainte, deși Cartwright îl cunoștea bine, iar sugestia noastră este că l-a ales dintr-un singur motiv: ușa din spate a localului se deschide spre o alee izolată, locația ideală pentru un criminal. Cartwright i-a atribuit apoi crima unui străin care, din întâmplare, era client la Dunlop Arms în seara aceea. Danny se uită la domnul Pearson, neîncrezător. Cum putea el să știe ce se întâmplase, dacă nu fusese acolo? Dar nu-și făcea griji. Domnul Redmayne îl asigurase că povestea lui va apărea evidentă în desfășurarea procesului și nu trebuia să-și facă probleme dacă acuizarea îl va prezenta în culori sumbre. Totuși, Danny era îngrijorat din două motive, în ciuda asigurărilor avocatului Alex Redmayne era mai tânăr decât el și era abia la al doilea caz independent din carieră.

– Din nefericire pentru Cartwright, continuă Pearson, cei patru clienți aflați în seara aceea la Dunlop Arms susțin cu totul altceva decât el, iar declarația lor este confirmată și de barmanul de serviciu. Îi vom aduce pe toți cinci ca martori ai Coroanei. Ei vor declara că au auzit o ceartă între cei doi bărbați, apoi ei au ieșit pe ușa din spate, după ce Cartwright a spus: „Hai să ieșim afară să rezolvăm problema”. Toți cinci l-au văzut pe Cartwright ieșind pe ușa din spate, urmat de Bernard Wilson și de sora lui, Elizabeth, care era foarte agitată. După câteva momente, s-a auzit un strigăt. Domnul Spencer Craig, unul dintre clienți, a alergat pe aleea din spatele localului, unde l-a văzut pe Cartwright strângându-l de gât pe domnul Wilson, în timp ce-l înjunghea de mai multe ori în piept.

Domnul Craig a format imediat 911 pe telefonul mobil. Conversația și ora apelului au fost înregistrate la stația de poliție Belgravia. După câteva minute, doi ofițeri de poliție au venit la fața locului și l-au găsit pe Cartwright în genunchi și aplecat peste trupul domnului Wilson, cu un cuțit în mână - luat probabil de la bar, fiindcă avea cuvintele *Dunlop Arms* gravate pe mâner.

Alex Redmayne își notă cuvintele lui Pearson.

– Stimați jurați, continuă Pearson, trăgându-se de revere, orice criminal trebuie să aibă un motiv și în cazul acesta, nu trebuie să-l căutăm prea departe. Este motivul primei crime omenești,

asasinarea lui Abel de către Cain din invidie, lăcomie și ambiție. Acestea au fost și motivele pentru care Cartwright a vrut să-și înlăture rivalul. Atât Cartwright, cât și domnul Wilson lucrau la garajul Wilson de pe strada Mile End. Garajul este proprietatea lui George Wilson, tatăl victimei, care-și anunțase pensionarea la sfârșitul anului, ca și intenția de a-i lăsa afacerea unicului lui fiu, Bernard. Domnul George Wilson a dat o declarație scrisă în acest sens, cu care apărarea a fost de acord, așa că nu-l vom chema ca martor.

Stimați membri ai curții cu juri, veți descoperi în acest proces că cei doi tineri erau rivali de multă vreme, încă din zilele de școală. Dacă Bernard Wilson murea, Cartwright urma să se căsătorească repede cu fata șefului lui și să-i preia acestuia afacerea înfloritoare.

Totuși, lucrurile nu au mers cum plănuiuse și când a fost arestat, Cartwright a dat vina pe un martor nevinovat, bărbatul care fugise pe alee să vadă de ce striga domnul Wilson. Din nefericire pentru Cartwright, au mai fost încă patru martori la întregul episod, zâmbi Pearson. Domnilor jurați, după ce le veți auzi mărturisirea, nu veți mai avea nicio îndoială că Daniel Cartwright se face vinovat de o crimă mârșavă.

Mi-am încheiat pledoaria, domnule judecător. Cu permisiunea dumneavoastră, voi chema primul martor.

Judecătorul Sackville dădu din cap și Pearson rosti tare:

– Îl chem ca martor pe domnul Spencer Craig.

Danny Cartwright văzu cum se deschidea o ușă din dreapta, din spatele sălii și aprodul anunța: „Domnul Spencer Craig”. După un moment, un bărbat înalt, nu cu mult mai în vârstă decât Danny, într-un costum albastru cu dungulițe și cravată și cămașă violete intră în sală. Arăta atât de diferit față de prima lor întâlnire!

Danny nu-l mai văzuse pe Spencer Craig de șase luni, dar îl văzuse în mintea lui în fiecare zi. Acum îl privi sfidător, dar Craig nici nu se uită în direcția lui, de parcă Danny nici n-ar fi existat.

Craig traversă fără șovăială sala, se urcă în boxa martorilor și rosti jurământul fără să se uite deloc la Biblia pe care i-o ținea în față aprodul. Domnul Pearson îi zâmbi martorului principal, apoi se uită la întrebările pe care le pregătea de o lună:

– Vă numiți Spencer Craig?

– Da, domnule, răspunse martorul.

– Locuiți în Londra, pe strada Hambleton Terrace numărul patruzeci și trei?